

PRVÁ KAPITOLA

V súdnej sieni za mnou nesedeli žiadni reportéri. Na miestach pre verejnosť neboli žiadni diváci. Žiadni znepokojení rodinní príslušníci. Len ja, moja klientka, žalobca, sudca, stenografka a súdna úradníčka. A ešte súdny ochrankár, ktorý sedel v kúte a potajomky na mobile pozeral zápas Yankees.

Bol som na adrese Center Street 100, v budove manhattanského trestného súdu, v malej súdnej sieni na ôsmom poschodí.

Nebol tu nikto iný, lebo nikomu inému na tom nezáležalo. Vlastne ani žalobcovi na prípade ktovieako nezáležalo a sudca stratil záujem, len čo si prečítal žalobu: držanie narkotík a drogového príslušenstva. Žalobca bol starý veterán Norman Folkes. Norm mal šesť mesiacov do dôchodku a bolo to na ňom vidieť. Vrchný gombík na košeli mal rozopnutý, oblek vyzeral, ako keby si ho kúpil za prezidenta Reagana, a dvojdnové strnisko na lícach bolo tým jediným, čo na ňom vyzeralo čisto.

Predsedaajúci sudca Cleveland Parks mal tvár ako vyfučaný balón. Oprel si hlavu o ruku a nahol sa ponad súdnu lavicu.

„Koľko ešte budeme musieť čakať, pán Folkes?“ spýtal sa.

Norm pozrel na hodinky, pokrčil plecami a odvetil: „Prepáčte, vaša ctihodnosť, mal by doraziť každú chvíľu.“

Súdna úradníčka zašuchotala papiermi pred sebou. V miestnosti znovu nastalo ticho.

„Aby bolo jasné, pán Folkes, ste veľmi skúsený žalobca a predpokladám, že viete, že ma nič tak neirituje ako nedochvilnosť,“ povedal sudca.

Norm prikývol. Znovu sa ospravedlnil a potiahol sa za golier, keď líca sudcu Parksa začali meniť farbu. Čím dlhšie tam Parks musel sedieť, tým červensiu mal tvár. To bol maximálny prejav jeho emócií. Nikdy nezvyšoval hlas, na nikoho nedvíhal prst – len sedel a fučal. Bolo o ňom známe, že neznáša meškanie.

Moja klientka, päťdesiatpäťročná bývalá prostitútka Jean Marieová, sa ku mne naklonila a zašepkala: „Čo sa stane, ak ten poliš nepríde, Edie?“

„Príde,“ ubezpečil som ju.

Vedel som, že poliš príde. No zároveň som vedel, že bude meškať.

Postaral som sa o to.

Fungovalo to iba vtedy, keď bol žalobcom Norm. Pred dvoma dňami som podal návrh na zamietnutie obvinení, tesne pred piatou, keď už úradníčka z podateľne odišla domov. Po rokoch praxe som mal presnú predstavu o tom, ako rýchlo podateľňa spracuje návrh a určí termín vypočutia. Vzhľadom na oneskorenie nám ten termín nepridelia skôr než dnes a bude problém nájsť voľnú súdnu sieň. Návrhy sa bežne vybavujú popoludní okolo druhej, ale žaloba aj obhajoba sa dozvedajú, kde to bude, len pár hodín pred začiatkom. Na tom však nezáležalo. Norm bude mať ráno robotu s predbežnými pojednávaniami a ja takisto. Zvyk kázal spýtať sa súdneho úradníka, v ktorej sme súdnej sieni, ten to mal overiť na počítači a oznámiť nám, v ktorej súdnej sieni sa neskôr v ten deň bude prejednávať náš návrh. Len čo súdny úradník potvrdil, kde sa bude návrh prejednávať, každý žalobca okrem Norma by bol zobral mobil, zavolať svojmu svedkovi a oznámil mu, kam sa má dostaviť. Norm to nerobil. Nenosiť totiž so sebou mobil. Nedôveroval mobilom. Bol presvedčený, že vysielajú všemožné škodlivé rádiové vlny. Norma som našiel ráno na predbežnom pojednávaní a oznámil som mu miesto popoludňajšieho prerokovania. Norm sa spoľahol, že jeho svedok spraví to isté, čo by urobil on, keby som mu nepovedal číslo siene. Jeho svedok by si musel overiť číslo na tabuli.

Tabuľa sa nachádza v miestnosti číslo 1 000 v budove súdu – v kancelárii súdnej úradníčky. V tej kancelárii, kde čakali rady ľudí na zaplatenie poplatkov, stála biela tabuľa so zoznamom pojednávaní a návrhov, ktoré sa mali prerokovať v daný deň. Tabuľa slúži na to, aby svedkovia, policajti, okresní štátni zástupcovia, študenti práva, turisti a právnicki videli, kde sa čo v budove práve kedy koná. Hodinu pred prerokovaním návrhu som išiel do miestnosti číslo 1 000, postavil som sa chrbtom k úradníčke, našiel som na tabuli prerokovanie môjho návrhu, zotrel som číslo súdnej siene a načmáral som nové. Malý trik. Nič také ako dlhé riskantné operácie, ktorým som sa venoval, keď som bol desať rokov

podvodníkom. Odkedy som sa stal právnikom, dovolil som si občasný návrat do starých čias.

Vzhľadom na to, ako dlho tu človek musel čakať na výťah, som si povedal, že Normov svedok by sa mal oneskoriť asi o desať minút.

O dvadsať minút vošiel do súdnej siene detektív Mike Granger. Počul som, ako sa za mnou otvorili dvere, ale hneď som sa neobrátil. Len som počúval Grangerove kroky na dlaždiciach – kráčal takmer rovnako rýchlo, ako sudca Parks kopkal prstami po stole. No potom som začul ďalšie kroky. To ma prinútilo obzrieť sa.

Za Grangerom vstúpil do súdnej siene muž v strednom veku, ktorý mal na sebe drahý oblek, a posadil sa vzadu. Bol okamžite spoznatelný vďaka hrive plavých vlasov, radu bielych zubov ako z televíznej reklamy a bledej pokožke človeka, ktorý pracuje v kancelárii. Rudy Carp patril medzi právnikov, ktorí celé mesiace rozoberali prípady vo večerných správach, chodili do vysielania kanála Court TV, ich tváre sa objavovali na obálkach časopisov a na toto všetko mali aj potrebné schopnosti. Bol to on, advokát hviezd.

Nikdy som sa s ním nestretol. Nepoľovali sme v tom istom spoločenskom revíri. Rudy chodil dvakrát do roka na večeru do Bieleho domu. Sudca Harry Ford a ja sme raz do mesiaca pili lacnú škótsku. Kedysi som mal problém s alkoholom. Teraz už nie. Pil som raz do mesiaca. Len dva poháriky. Mal som to pod kontrolou.

Rudy zamával mojím smerom. Obrátil som sa a videl som, že sudca uprene hľadá na detektíva Grangera. Keď som sa zvrtol naspäť, Rudy mi znovu zamával. Až vtedy som si uvedomil, že máva mne. Odmával som mu, potom sa obrátil a pokúsil som sa znovu sústrediť. Za ten svet som nevedel prísť na to, čo hľadá v mojej súdnej sieni.

„Vďaka, že ste prišli, detektív,“ povedal sudca Parks.

Mike Granger vyzeral ako typický newyorský policajný veterán. Mal frajerskú chôdzu – vytiahol puzdro s pištoľou, vybral si z úst žuvačku a prilpil ju na puzdro, to potom nechal pod stolom obžaloby. Na súde neboli povolené zbrane. Policajti si mali odkladať zbrane u ochranky. Ochrankári dali väčšinou starým policajným veteránom pokoj, ale ani veteráni bežne nenosili zbrane k lavici svedkov.

Granger sa teraz usiloval vysvetliť, prečo mešká. Sudca Parks ho preušil pokrútením hlavy. Nech si to nechá na svedeckú výpoveď.

Počul som, ako Jean Marieová vzdychla. V odfarbených vlasoch je presvitali čierne korienky a prsty sa jej chveli, keď si ich zdvihla k ústam.

„Nebojte sa. Už som vám vravel, že nepôjdete naspäť do basy,“ povedal som.

Na súd prišla v čiernom nohavicovom kostýme. Vyzeral na nej dobre – dodával jej trochu viac sebaistoty.

Kým som sa snažil povzbudiť Jean, Norm odštartoval šou a predvolal Grangera na lavicu svedkov. Granger odrecitoval prísahu a Norm s ním prešiel okolnosti Jeaninho zatknutia.

V ten večer išiel autom po priesečníku 37. ulice a Lexington Avenue a uvidel Jean, ako stojí pred masérskym salónom s taškou v ruke. Granger o nej vedel, že má záznam v registri trestov. Zastal a zamieril k nej. Predstavil sa a ukázal jej odznak. Vtedy vraj uvidel, ako jej z hnedej papierovej tašky trčí narkomanské náčinie.

„Aké narkomanské náčinie?“ spýtal sa Norm.

„Slamka. Závislí ju bežne používajú na šnupanie narkotík. Úplne jasne som videl, ako jej trčí z tašky,“ odvetil Granger.

Sudcu Parksa to neprekvapilo, ale aj tak prevrátil oči. Verte či nie, za posledných šesť mesiacov zadržala newyorská polícia šesť mladých černochohov za držbu narkomanského náčinia, lebo mali pri sebe slamky, ktoré im väčšinou trčali z papierových pohárov.

„A čo ste potom spravili?“ spýtal sa Norm.

„Pre mňa je držba narkomanského náčinia pravdepodobným dôvodom na zatknutie. Slečna Marieová má záznam v registri trestov, ktorý súvisí s drogami, tak som jej prehľadal tašku a vnútri som našiel drogy. Päť vrecúšok marihuany na dne tašky. A tak som ju zatkol.“

Vyzeralo to, že Jean pôjde do basy. Druhý trestný čin v súvislosti s drogami za dvanásť mesiacov. Tentoraz žiadna podmienka. Bude dva alebo tri roky sedieť. Aspoň máličko z toho si už odsedela, lebo po zatknutí trčala tri týždne v cele, kým som presvedčil agenta na kauciu, aby mi pre ňu vypísal zmenku.

Na to zatknutie som sa jej dôkladne vypytoval. Povedala mi pravdu. Jean mi vždy hovorila pravdu. Detektív Granger ju zastavil, lebo sa s ňou chcel zadarmo zabaviť na zadnom sedadle svojho auta. Jean mu povedala, že s tým už sekla. A tak Granger vystúpil z auta, schmatol jej tašku, a keď vnútri uvidel trávu, zmenil pesničku – oznámil jej, že odteraz od nej chce pätnásť percent zo zisku, inak ju zatkne rovno na mieste.